

Здравейте, Включвам се в темата, за да изразя становището си по предложени проект на Наредба: Аз съм майка на бъдещ първокласник и обсъжданите критерии много ме вълнуват. За съжаление аз не искам да запиша детето си в най-близкото квартално училище, тъй като същото не се ползва с много добра репутация и постигнати високи резултати от учениците. Това квартално училище не се "развива" през последните 15-20 години, материалната база е изключително остаряла, а учителите са крайно демотивирани. Аз не искам детето ми да учи в подобна среда, искам

сама да избира училището, в което да учи, както го направихме с по-голямото ни дете. Как ще ме задължат да запиша детето си в кварталното училище - къде остава моя избор? Съгласна съм децата, които живеят в района повече от три години да имат предимство при кандидатстването, но това предимство в точки да е същото като предимството ако по-голямо дете учи в същото училище. Трябва да се ограничат до минимум критериите за прием с "предимство", тъй като повечето в една или друга степен са дискриминационни.

Колкото повече "критерии" има толкова

а повече "врати в полето" се отварят и родителите са толкова изобретателни, че да ги заобиколят. Манталитетът на българина е такъв, че каквито и "правила да се измислят" те не важат за него и все се намира начин, за да ги заобиколи. Може в Столична община да се помисли освен вариант за рестрикции, за вариант с поощрения и така родителите няма да се "блъска" да записват децата си само в "елитните" училища, ще се направи естествено преразпределение на учениците. За съжаление и висококвалифицираните учители избират за своя месторабота "елитни" училища, а не кое да е квартално училище. С въвеждането на делегираните бюджети, всяко едно училище се опитва да привлече по-голям брой деца, защото това са пари. Тази система на делегирани бюджети допълнително "обезлюди" кварталните училища. Според мен тази система би заработила, ако се изравнят условията във всички училища - като материална база, ниво на преподаване и усвояване, квалификацията на учителите и тогава повечето родители, вкл. и аз бих предпочела детето ми да учи в кварталното училище, вместо да пътува. Но за съжаление на този етап това не е така - всички знаете какво е нивото в обикновенните квартални училища. Повечето от директорите не се помръдват, за да подобрят "материалната база", да участват в проекти, а само си пазят "директорската заплата". Те не се опитват да задържат, да мотивират висококвалифицираните си кадри да останат в училището, налице е постоянно текучество на учители. Последните също предпочитат да отидат в по-голямо училище, където ще получат по-голяма заплата, ще получат дори "лекторски"

ако часовете надхвърлят норматива им.

Трябва да се сравнят "елитните училища" и "обикновенните" и да се види защо родителите ги предпочитат - заради материална база, заради учители, заради резултатите на учениците или друго? За съжаление нивото на образованието в България рязко намалява, повечето децата излизат от училище неграмотни - пишат с правописни и пунктуационни грешки. В днешно време ходенето на училище напълно се обезмисля, тъй като повечето деца посещават допълнително курсове по чужд език, частни уроци по български, математика, ходят на спорт. Увеличава се а

ресията, тъй като училището не може да отговори на потребностите им, да привлече вниманието им. Повечето учители не ги интересува какво децата са усвоили от материала, дали са си написали домашното и пр., важното е по-бързо да приключи учебния процес и да се приберат, за да започнат с даването на частни уроци. Незнам в България колко от учителите декларират и плащат данъци за приходите си от частни уроци? Според мен трябва да се промени системата - в училище напълно безплатно допълнително да се работи с децата, които не се справят достатъчно добре с усвояването на материала, както и тези, които показват отлични познания и интерес в определена област. А тези допълнителни часове на учителите да се заплащат от бюджета. С уважение, Стелияна Христова